Montsant místic i assemblea general

L'hora de la trobada per fi arriba, i en constant degoteig al llarg del vespre, van fent cap, a l'aparcament del costat de l'església de Vimbodí, totes les autocaravanes previstes . Entre el sopar i l'espera dels darrers, un grup, "els més troneres", aprofitem l'avinentesa per anar a fer una visita enològica - cultural al bar del poble, lluny i fred, però l'estona de xerrada amb els amics sempre val la pena.
Dissabte a les 9h 15' (aprox) tal i com està previst sortim de l'aparcament i agafem la virada carretera que per Vallclara i Vilanova de Prades ens porta fins Ulldemolins, i pel camí de les ermites fins a la de Sant Antoni.

La meteorologia ens és un tant adversa, fa fred i el fort vent encara l'accentua més, però amb força il•lusió ens posem en marxa. A mida que anem caminant el paisatge es va fent més bell i en poca estona arribem a les "Cadolles Fondes", unes piscines naturals excavades a la roca pel riu Montsant.
Després d'unes quantes fotos, reprenem el camí ara pel congost, escoltats a banda per unes capritxoses i impressionants formes rocoses que l'erosió i el temps han anat esculpint, fins arribar a l'Ermita de Sant Bartomeu. On a part de l'ermita podem veure el primer refugi (natural) de l'eremita fra Guerau.

Desfem el camí per tal d'anar a dinar amb les autocaravanes fins al càmping d'Ulldemolins (Montsant Park).

A les 17h. Ens trobem per tal de celebrar l'assemblea ordinària anual de l'associació, i després cap a les 21h30', tornem al restaurant del càmping per sopar, on el Chef Patrick i el seu personal ens han preparat un àpat força correcte, com a curiositat, fem un tast de un plat de la gastronomia local "la truita amb suc *". Una mica de pastis i cava posen cloenda a la nit.

*La Truita amb suc era un plat típic de Quaresma per aquestes contrades, quan la carn desapareixia temporalment dels àpats dels creients i el peix i els llegums cobraven protagonisme. Algunes mestresses posen molles de bacallà remullat dins la truita i barrejades amb els fesols, o es col•loquen talls de bacallà fregit dins del suc i ho couen tot plegat en un bull curt.

Les activitats del dia anterior fan que avui diumenge, els llençols estirin una mica més del compte a tothom. Un cop llevats i esmorzats, tenim l'intenció de traslladar-nos amb les autocaravanes fins al llogarret de Siurana, on volem passar la resta del matí passejant per les restes del seu castell (amb llegenda inclosa), visitant la seva església Santa Maria de Siurana (segle XII) i els seus bonics carrerons. Però una intensa nevada i la prudència ens fan desistir, i ajornem la visita esmentada per un altre ocasió. Pel que decidim a "campi qui pugui" donar per acabada precipitadament la trobada.

Aneu engreixant les bicis que s'acosta la propera, ahhhhhhhhhh i sobre tot una bona provisió de pegats per les rodes, que a la darrera es van exhaurir ;-)

Una abraçada.

Les fotografies han estat cedides per Mercè Roca, Josep Mª Pujol i Carles Moreno, a tots ells moltes gràcies.

Informació general i llegenda
Ulldemolins
Situació del poble: 41º 19' latitud nord
0º 53' longitud Est (meridià de Grenwich)
Altitud(M): 650

Situat al nord de la comarca del Priorat al límit amb la de les Garrigues i la Conca de Barberà, al bell mig d'una vall, (alt 651 m.) "La vall del Silenci", envoltada pel Montsant (1.166m.) i la serra La LLena (992) i rodejat per dos rius que units formen el riu Montsant. De relleu molt accidentat, compta dins el terme municipal amb belleses paisatgístiques com el Congost de Fraguerau, Punta de la Galera, Pi de la Carbasseta, canal del Descarregador, Cadolles Fondes, Fontalba, albereda de l'Arçons, coll de Mónencs, etc.

Una bona xarxa viària el comunica amb l'autopista A-7 sortida 34 i A-2 Enllaç 9. La comarcal C-242 ho fa amb la resta de la comarca.

Ermita de Sant Bartomeu

La fundació de l'ermita de sant Bartomeu es troba vinculada a la figura llegendària de fra Guerau. Històricament, aquest és un personatge del qual existeixen dades confoses.

Alguns autors el situen, cap el 1160, com un eremita de Montsant.
Al llarg del temps han estat diversos els ermitans que han fet vida retirada en aquest indret. El frare carmelità descalç Francesc Palau i Quer fou el darrer anacoreta. Després d'una gran activitat espiritual per tot el país, arribà a Ulldemolins el juny de 1851 i va establir la seva residència a Sant Bartomeu, dedicat a la vida solitària i a escriure.
L'edifici de l'ermita, d'estil romànic, està format per una gran nau rectangular, d'uns nou metres de llargària per cinc d'ample, amb un absis semicircular. Orientada d'est a oest, té la porta lateral que dóna al nord i tres petites espitlleres que deixen entrar una mica de llum de cada direcció. La coberta és de teules. Compta amb un campanar de paret, amb una única campana, feta de les restes d'una bomba. La capella havia tingut, abans, un petit cor.

Siurana

Darrer reducte islàmic de Catalunya, el sojorn forçat de sant Lluís d'Anjou, i els càtars de les muntanyes de Prades i el Priorat. Siurana és el record de força generacions d'excursionistes, l'objectiu del turisme neorural i dels escaladors de mig món. Però fins fa poc ha estat oblidada en un dels seus aspectes, preciosament el que més s'evoca, el castell.
El conjunt va ser declarat Paisatge Pintoresc el 1961 i reclassificat com a Conjunt Històric el 1994. Hi destaca, a banda del paisatge i el castell, el nucli urbà, com exponent d'arquitectura rural de muntanya, i l'església romànica, amb una interessantíssima decoració escultòrica al seu timpà. Siurana és una població a l'extrem est de la serra de Prades, a 737 metres d'altitud. Es troba a una península que domina les valls del riu Siurana i de Cornudella. La seva situació sobre un penya-segat de més de 250 metres de desnivell, sobre el riu Siurana i el barranc d'Estopinyà, el domini visual de l'entorn immediat, la proximitat de les serres de Prades, Gallicant i Montsant, fan de Siurana un paratge de gran bellesa, un focus d'atracció turística i excursionista de gran importància.

" *El salt de la Reina Mora*"

S'explica per la contrada, que allà, on avui només queden restes, hi va haver un magnífic castell, darrer baluard dels moros en terres de Catalunya.
L'indret era governat per la bella Abd-El-Aixa. Fins que un dia els cristians assaltaren la fortalesa. Llavors la reina, en

veure's perduda i abans de caure en mans dels seus enemics, va esperonar el seu cavall fent-lo saltar pel cingle avall. Tanta va ser la força amb que es va abraonar el cavall, que encara avui, si us acosteu per aquests verals, podreu veure les petjades del seu darrer salt.